

Huggskräck

Begreppet ***huggskräck***, som är relaterat till fiske, myntades första gången i slutet av 90-talet under en laxfisketur. Det har sedan hängt kvar inte minst bland lokala på Öland samt Västervik vilka numera har så sofistikerade prylar som hjälm och t-shirt med texten "Huggskräcken" + årtal att dela ut till den drabbade stackaren. För många spöfiskare är huggskräck dock ett okänt begrepp varför det kan kräva ett klarläggande.

Skräck vet ju alla vad det är - en tämligen vid genre som innehåller allt från terror till horror, båda med olika syften. Den förra för de blodiga, lemlästande fiskehistorierna, den senare för de mer djupgående psykologiska skräckupplevelserna inom fisket. Det är i den senare genren man finner huggskräcken som definieras enligt följande;

Har man fiskat en längre period, ett par dagar eller mer, utan att ha landat havsöring, trots att kompisarna lyckats, kan skrällen smyga sig på. Detta då man inser att det inte kommer att bli någon fångst. Alla som varit utsatta talar om en isande känsla nedför ryggraden. Till detta bultande hjärta, svettningar och känslan av att vara en ensam och utsatt spöfiskare som "alla" plötsligt följer ytterst noggrant, ibland också ler emot eller skämtar om.

I det läget har smittan dvs. huggskräcken redan slagit till med full kraft.

Fiskaren upplever just det som ordet beskriver, dock i ny oväntad form; nu som en skräck eller fasa för att få hugg! Ett tydligt symptom, på de fall jag sett under årens lopp, är att individen börjar stressfiska. Ni vet, snabba, ryckiga och lite slarviga kast som inte fiskas ut ordentligt innan nästa kast osv. Det finns för övrigt en rad andra symptom i tillägg där man även bör nämna att den ansatte individen börjar tala osammanhängande, föreslår avbrott på fisketuren eller kommer med försök att helt enkelt kamouflera situationen. Detta genom att totalplurra, spela sjuk eller gråta.

Skulle det råka sig att hugget ändå kommer i denna prekära situation, går det alltid ofelbart åt skogen för den smittade. Vanligtvis genom en alltför snabb, stel eller omotiverat våldsam reaktion. Inte sällan sker det till de övrigas stora och illa dolda förtjusning.

Konvalenstiden, innan huggskräcken släpper, varierar högst betydligt. Det lär finnas individer som burit tillståndet upp till 10 månader. Återfall är dessvärre också vanligt. Det finns bland annat teorier som menar att om man en gång drabbats, är det mycket lätt att få tillbaka huggskräcken. Detta kan ge sig uttryck som att individen plötsligt visar tecken på skygghet. Enda fördelen att drabbas kan vara att man slipper föra fångstdagbok under en period.

Pelle Klippinge